

ดอกไม้ในสายฝน

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ดอกไม้ในสายฝน • กนกวลี พจนปกรณ์

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๗

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กันยายน ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมัครไทย

ราคา : ๑๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

กนกวลี พจนปกรณ์.

ดอกไม้ในสายฝน.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๗.

๒๐๑ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-433-2

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุจารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุทรภมรวัฒน์

รัชชน์ ตริธรรมวุฒิкул ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุหรรษา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุพันธ์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

เด็กทุกคนงดงามเหมือนดอกไม้ คือพร้อมจะเติบโตใหญ่โต ออกดอก ออกช่อไปตามวาระเมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม แต่ถ้าสภาพตรงนั้น ไม่เหมาะสม มีดินกระด้าง หรือตัวเมล็ดพันธุ์เองไม่สมบูรณ์ ไม่เอื้อต่อการเติบโต เสียแล้ว ไม้ดอกนั้นจะยังมีโอกาสชูช่อต่อไป แม้กิ่งงอกก้านอีกหรือ มนุษย์ ที่ขาดแคลนขัดสน หรือบกพร่องในตนเองมาตั้งแต่เกิดก็เช่นกัน จะมีโอกาส พัฒนาได้เหมือนเขาอื่นหรือไม่

สวนดอกไม้หลายหลากด้วยไม้ดอกต่างสี สังคมไทยมากด้วยกลุ่มชน แตกต่าง สังคมในสภาพรวมนั้นเป็นอย่างไร มีกลุ่มชนชั้นสูง กลุ่มผู้มีอำนาจ กลุ่มคนมีการศึกษา และกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมากน้อยแค่ไหน คนในสังคมย่อมรู้ อยู่แก่ใจ รู้ถึงชีวิตที่แตกต่าง รู้ถึงโอกาสที่ไม่เท่าเทียม บางคนรู้เพราะนั่นคือ สภาพจริงของพวกเขา บางคนเพียงสัมผัสโดยอ้อม หรือเพียงแค่มองเห็น แต่การรับรู้ที่ปราศจากทุกขั้วร้อน ปราศจากยินดียินร้าย กลับมีผลอย่างยิ่งใน การทำให้สังคมง่อยเปลี้ย ไม่เปลี่ยนแปลงพัฒนา พุดง่าย ๆ ว่า ‘จมปลัก’ อยู่ อย่างนั้น

ผู้เขียน จึงปลูก ‘โมก’ และ ‘มูก’ คล้ายปลูกไม้ดอกลงในแปลงเล็กๆ คือสร้างเด็กทั้งสองขึ้นในกลุ่มหนึ่งของสังคมไทย เป็นตัวแทนเด็กในสังคม ด้อยโอกาส ที่ความขาดแคลนของครอบครัวนำมาซึ่งผลพวงของความเจ็บปวด และความหวังวุ่นในใจดวงน้อยๆ ของพวกเขาอยู่ตลอดเวลา แต่โชคดีที่สังคม อันเกือบเรียกว่า ‘ขาดความหวัง’ และ ‘ไม่พัฒนา’ นี้ ยังมีคามงดงามในใจ มนุษย์ผู้พอจะเหลียวเห็นความทุกข์ยากของผู้อื่นอยู่บ้าง โดยผู้เขียนดลให้มีมือ หลายคู่ของเทวดานางฟ้าอย่างคุณครูของเด็กๆ ผู้ไม่เพิกเฉยอย่างทงไม่รู้ร้อน แต่มีความเมตตาหยาบยั้งและปลอบประโลม พยายามเสกสร้างกล่อมเกล้า

เด็กชายหญิงเหล่านี้ ให้เจริญพัฒนา มีกำลังใจอยู่บนโลกที่คอยโบยตีความ
ไร้เดียงสาของเขาและเธอได้อย่างแข็งแกร่ง มีภูมิคุ้มกัน ดังดอกไม้กลีบบาง
ทนการคุกคามจากพายุฝน ไม่ปลิดคว้างร่วงปลิวลงง่ายตายจนเกินไป

‘ดอกไม้ในสายฝน’ ยังเป็นอุทธาหรณ์ให้แก่ใครต่อใครว่า “อย่ามองแต่
ความทุกข์ของตัวเอง เพราะคนที่ทุกข์กว่าเรายังมี”

ดอกไม้ในสายฝน

กนกวลี พจนปกรณ์

โมก แหงนมองธงไตรรงค์ที่ตนเองเป็นผู้ชักขึ้นไปสู้อยอดเสาอย่างช้าๆ ด้วยความภาคภูมิใจ เสียงเพลงชาติจากแถวเพื่อนนักเรียนดังกระหอนกระแทนอยู่ด้านหลัง

เด็กชายนักเรียนชั้นประถมสี่พยายามกะคำนวณให้ถูกว่าเนื้อเพลงกับธงที่จะขึ้นไปถึงยอดบนสูงสุดนั้น ต้องพอดีกัน

วันก่อน ครูมิตรก็ดูโมกไปหนหนึ่งแล้วที่ชักธงขึ้นสู้อยอดเสาไม่พอดีกับเพลง นั่นคือเพลงชาติจบแล้ว แต่ธงยังอยู่แค่กึ่งกลางเสา วันนี้โมกจึงตั้งใจอย่างเต็มที่ เขาจะไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์อย่างนั้นขึ้นอีก

ดังนั้น สายตาของโมกจึงจดจ่อ สองมือน้อยๆ รีบสาวเชือก เพื่อนหญิงที่ยืนคู่อยู่ข้างๆ กลับดึงเชือกไว้ แทนที่จะปล่อยให้มันเลื่อนไหลไปตามแรงชักของโมก

คำพูดของครูมิตรดังก้องเต็มสองหู เมื่อวันก่อนครูมิตรบอกว่า ถ้าแค่ชักธงขึ้นเสาไม่ได้ ก็ไม่ต้องทำอะไรต่อไปอีกแล้ว มันทำให้เด็กชายรูปร่างผอมบางอย่างเขาต้องทำให้ได้

“เพื่อนมื่อลี” โมกหันไปบอกเพื่อนก่อนตัดสินใจกระซากจนสุดแรงเพราะขณะนี้เพลงใกล้จบแล้ว ผืนธงสามสีจะต้องขึ้นไปเกือบถึงยอดเสา มิใช่กึ่งกลางเสาแบบนี้

ได้ผลเกินคาด เชือกหลุดจากมือเพื่อนนักเรียนหญิง ธงกระเด็นปรู๊ดขึ้นไปสู้อยอดเสาทันเวลาพอดีพอดี

โมกยิ้มแฉ่ง รวบเชือกไปมัดไว้กับฐานเสาก่อนจะวิ่งกลับไปแถวและพร้อมยืนไหว้พระสวด อะระหังสัมมา สัมพุทโธ ต่อไปได้

เข้านี้ ครูมิตรหรือครูคนไหนก็ไม่ว่าเหมือนวันก่อน แต่เมื่อเข้ามาในห้องเรียนนั้นลี เด็กหญิงมะลิวัลย์ผู้เป็นคู่ชักธงเมื่อกี้ วิ่งเข้ามาพาดไหล่เขา

เสียงดัง ตูบ

มันหนักและแรงจนเจ็บมือไปหมด

เขานิ่งเฉยไม่ได้แล้วแบบนี้ โมกจึงหันไปทูปตอบ

ทันใดนั้นเสียงครุโสภาดังตวาดลั่นอยู่ที่ประตูห้อง “เด็กชายโมก เธอทำอะไรมะลิวัลย์”

สิ้นเสียงครุ มะลิวัลย์เหมือนจะรู้ตัว เเธอร้องไห้โฮๆ ออกมา เสียงร้องของเพื่อนนักเรียนหญิงคนนั้นมันบาดหูโมกยิ่งนัก แม้ใจอยากจะเผลอทะยานเข้าไปอุดปากเพื่อนให้หยุดร้อง แต่โมกก็เกรงใจครุโสภา อีกทั้งขยาดเสียงแหลมๆ ของครูด้วย เขาจึงทำได้แคยกสองมือขึ้นปิดหูตัวเอง ก่อนจะมุดลงป็นิ่งใต้โต๊ะเรียน

ภาพที่เห็นลอดขาโต๊ะไม้เก่าๆ ออกไปคือ เด็กหญิงมะลิวัลย์อัปาทพะงาบๆ พูดอยู่กับครุ โมกไม่ได้ยินหรือกว่าเพื่อนพุดอะไรบ้าง เพราะสองมือเขาปิดหูตัวเองเสียแน่น แต่ถัดมาได้เห็นครุคว้ามือเด็กหญิงผมม้า หน้ากลมแป้นเหมือนซาลาเปาไปดู

ถัดจากนั้น โมกเห็นเรียวขาของครุโสภาที่โผล่พ้นขอบกระโปรงสีทากี้ก้าวมาหยุดอยู่หน้าโต๊ะตัวที่เขามุดอยู่ข้างใต้

โมกมองหน้าแข่งครุที่พ้นขอบกระโปรงออกมาอย่างทึ่งๆ แข่งขาครุเล็กและขาว ไม่เหมือนของแม่สักนิด แม่ของโมกผิวเข้ม แขนขาใหญ่และดำคล้ำ แถมมีรอยแผลเป็นทั้งจุดตุ่มต่างๆ ของยุกกัดบ้าง รอยเคียวบาดบ้าง

“โมก...ออกมา” เสียงครุเรียก

เขาได้ยินแล้ว เพราะทันทีที่เห็นครุเดินมา โมกก็เอามือออกจากหู แต่เด็กชายเงียบ ไม่ขยับเขยื้อน สองขาสองแขนและลำตัวยังคุดคู้อยู่ที่เดิม

“โมก...” ครุเรียกอีกครั้ง “ออกมาเดี๋ยวนี้”

เด็กชายกำลังขังใจ จะออกหรือไม่ออก อันที่จริงครุโสภาสวยและใจดี แต่โมกยังคิดว่าสวยและใจดีสู้ครุเฉลิมศรีไม่ได้

ครุโสภามือหนัก เวลาครุทำโทษแค่ใช้มือตี บางทีมันเจ็บเข้าไปถึงเนื้อข้างใน

“นายโมก...” เสียงครูเข้ม แม่ไม่เกรี้ยวกราด แต่การเปลี่ยนสรรพนาม จากเด็กชายมาเป็นนาย หมายความว่าครูจะเอาเรื่องแล้ว “ได้ยินมั๊ย ครูบอกให้เธอออกมา”

โมกไม่มีทางหลีกเลี่ยง ร่างน้อยๆ ค่อยๆ มุดออกมาจากขาโต๊ะ “เธอทำมะลิวัลย์ทำไม” มือขาวๆ ของครูคว้าหมับบ่าที่ลำแขนเล็กๆ ของโมก

เด็กชายสะดุ้งเมื่อเห็นรอยยิ้มบนใบหน้ามะลิวัลย์ ความคับแค้นแน่นอยู่ในอก ที่ตอนที่มะลิวัลย์ทูปไหล่เขาก่อน ทำไมครูไม่รู้ไม่เห็นนะ

“มะลิวัลย์ทูปไหล่ผมก่อน” เขาบอก

แต่ดูเหมือนครูไม่ได้ฟังเรื่องนี้ ครูคว้ามือมะลิวัลย์มาให้เขาดู “นี่...นี่ เธอทำเพื่อน เห็นมั๊ยเธอทำเพื่อน”

โมกเห็นฝ่ามือสองข้างของมะลิวัลย์เป็นสีชมพูเข้มกว่ามือคนปกติ

“โมก...” เสียงครูคาดคั้น

นาที่นั้นโมกคิดว่าเขาอยู่ที่นี่ไม่ได้แล้ว เด็กชายวัยสิบขวบหันหลังแล้ว ออกวิ่งไปด้วยความเร็วที่แรงจนสุดชีวิต

สองหูเขาอื้ออึงด้วยเสียงเรียกตะโกนของมะลิวัลย์ “ไอ้โมก...”

และตามมาด้วยเสียงของครูโสภาก “นายโมก...”

เด็กชายไม่ฟังเสียง เขาวิ่งไปตามระเบียบงหน้าห้อง ผ่านชั้นป.๕ และ ป.๖ ไปจนถึงบันได จึงกระโจนลงไป

สนามหน้าเสาธงเต็มไปด้วยแสงแดด โมกลงไปยืนเด่นอยู่ตรงนั้น

“นายโมก” ครูโสภากเรียก

เด็กชายผอมบางหันหลังให้ทันที

“โมกมานี่ มาเร็ว” เสียงครูเหมือนตามมมาใกล้ๆ

โมกหันขวับไปมอง ไข่จริงๆ ครูคนสวยในชุดเข้ารูปสีก็กำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งลงมาจากอาคารเรือนไม้หลังยาวนั้น โมกมองเห็นผมครูต้องแสงแดด และปลิวสยาย แลดูเป็นสีน้ำตาลอ่อน

โมกเคยชอบ และอยากให้แม่ทำผมหยิกๆ แบบครูบ้าง แต่ขณะนี้เขา

“ไม่มีเวลาจะมาสนใจรูปร่างหน้าตาของครูอีกแล้ว โมกรู้แต่ว่าถ้าครูเข้ามาใกล้ เขาอาจจะเจ็บตัว เขาไม่อยากจะเจ็บ โมกอยากไปให้พ้นจากทุกคน

“มา...โมก กลับเข้าห้อง” เสียงครูไม่ได้ดู ไม่ได้ตวาด เสียงนั้นนุ่มลงมาก ตาครูหยีเพราะแสงแดดที่ส่องเข้าหน้าเมื่อเดินเข้ามาใกล้อีก “กลับมาเข้าห้องมา ครูไม่ทำโทษเธอหรอก”

เขานิ่ง ก่อนจะถอยหลัง ใจไม่เชื่อ ไม่เชื่อเด็ดขาด ผู้ใหญ่ชอบหลอกเหมือนพ่อ บางทีสัญญาว่าจะทำนั่นทำนี่ให้ หรือจะให้สิ่งนั้นสิ่งนี้ แต่สุดท้ายก็ไม่เป็นไปตามสัญญา

เขาถอยเร็วขึ้น ถอยอีกเมื่อครูยังตาม

และสุดท้ายโมกวิ่งทันทีที่มองเห็นครุมิตรกำลังเดินลงมาจากอาคารเรียนอีกคน

เด็กชายวิ่งไปจนสุดขอบสนาม เขากระโดดข้ามกอดต้นเข็มที่นักเรียนช่วยกันปลูกเป็นแนวกันระหว่างขอบสนามหญ้ากับทางเดินคอนกรีตเล็กๆ ที่จะออกสู่ประตูโรงเรียน

ด้านนอกคือถนน รถราไม่ค่อยมีหรอก เพราะหมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านเล็กๆ เงียบๆ แค่วิ่งข้ามถนนไปก็จะเป็นบ้านเรือนของชาวบ้าน หนึ่งในบ้านคนตรงนั้น มีร้านขายขนม ขายน้ำหวาน และมีตู้แช่ไอศกรีมขายด้วย

โมกตัดสินใจ วิ่งวก วนไปยังด้านซ้ายมือของประตูโรงเรียน

เขาไม่อยากจะออกไป ครูเฉลิมศรีเคยบอกนานแล้วว่า นักเรียนที่ดีต้องไม่หนีโรงเรียน นักเรียนทุกคนเมื่อเข้ามาในโรงเรียนจะต้องตั้งใจเรียน และอยู่ในโรงเรียนจนกว่าโรงเรียนจะเลิก

โมกยังเป็นนักเรียนที่ดี เขาไม่เคยหนีโรงเรียนแม้แต่ครั้งเดียว

แต่ถ้าทั้งครูโสภาและครุมิตรยังตามมาอย่างนี้ โมกคิดว่าต้นลำไยคือที่พึ่งสุดท้าย

* * *

“พี่ศรี...นายโมกมันป็นขึ้นไปอยู่บนต้นลำไยหน้าโรงเรียน ‘ไม่ยอมลงมา’” ครูสาวเดินเข้าไปในชั้นเด็กเล็ก เอ่ยกับครุหญิงผู้สูงวัยกว่า ด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“ขึ้นไปอยู่บนนั้นเป็นชั่วโมงแล้ว”

“อ้าว” ครูเฉลิมศรีเลิกคิ้วอย่างแปลกใจพลางชะเง้อข้ามไหล่ครูสาวรุ่นน้องออกไปยังต้นไม้ข้างประตูโรงเรียน “นี่ก็ว่าลงมาแล้ว”

“ยังคะ” เธอเคาะนิ้วกับโต๊ะเด็กนักเรียนแถวหน้าข้างประตู “พี่ช่วยจัดการหน่อยสิคะ ทั้งหนูทั้งครูมิตรเรียกยังไม่ยอมลงมา”

“ไหนไปดูซิ” ครูวัยกลางคนผู้ยังรักษารูปร่างไว้ได้อย่างดี ชยับเดิน แต่ครั้นเห็นครูโสภาทำท่าจะเดินตามออกมาด้วย ครูหญิงผมสั้นผิวขาวจัดหันไปบอกเสียงเรียบ “นักเรียนห้องพี่ ปล่อยไม่ได้เลยนะ ถ้าให้พี่ไปตามนายโมก โสภาดต้องเฝ้านักเรียนแทนพี่ก่อน”

ครูรุ่นน้องชะงักฝีเท้าทันที

“พี่ให้นักเรียนคัดลายมือ ก.ไก่ ถึง ฮ.นกฮูก ฝากดูด้วยนะ” เธอส่งก่อนจะก้าวออกจากห้องไป

ทันทีที่พ้นจากตัวอาคาร ความแรงของแสงแดดแผดเผาจนแขนร้อนผ่าว ครูเฉลิมศรีรีบจ้ำฝีเท้าลัดสนามไปยังอีกฟากฝั่ง

เพียงครู่ เธอมายืนอยู่ใต้ต้นลำไยใบดกหนาที่แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงาดีอยู่ไม่น้อย

“โมก...” เธอแหงนหน้ามองหาลูกศิษย์ตัวน้อย

เด็กชายนั่งห้อยขาเหมือนสบายอารมณ์

“มดกัดมัย” ครูถามพลางยิ้มให้

“ไม่มีมด” เด็กชายตอบ หน้านิ้วคิ้วมวด

เธอแก้ประโยคใหม่ให้ทันที “ไม่มีมดครับ”

“ครับ ไม่มีมดซักตัวครับ”

“แล้วไม่หิวน้ำหรือไง”

เงียบ ไม่มีคำตอบ ครูเฉลิมศรีรีบรุก “ลงมาตีมน้ำก่อนมัยโมก”

เด็กชายเริ่มเกาขาเกาแข้งขยุกขยิก ครูนั่งรอดูผล แต่ผ่านไปครูใหญ่จู่ร่างน้อยๆ ยังไม่ปีนลงมา

ท่าทางโมกยังตัดสินใจไม่ได้ ครูจึงพูดต่อน้ำเสียงนุ่มๆ “นี่ใกล้ถึงเวลา

พักเที่ยงแล้วนะ วันนี้อาหารกลางวันมีก๋วยเตี๋ยวผัด ถ้างงมาตอนนี้ครูจะให้
น้ำแดงแถมอีกแก้วหนึ่ง” ครูเอาของชอบมาเป็นตัวล่อ

เสียงเด็กชายถามกลับลงมาทันที “ครูไม่หลอกผมนะ”

“ครูเคยหลอกโมกหรือ” เธอย้อนอย่างมั่นใจ เพราะสิ่งหนึ่งที่เธอปฏิบัติ
ต่อเด็กมาอย่างเคร่งครัดตลอดเวลา คือ เมื่อสัญญาหรือตกลงปากกับคำในเรื่อง
อะไรไว้ เธอจะรักษาสัญญานั้นเสมอ

“แล้ว...ผม...ผมไปกินข้าวกลางวันในห้องเด็กเล็กกับครูได้มั๊ย” โมกมีข้อ
ต่อรอง

ครูเฉลิมศรีอดยิ้มไม่ได้ ใครว่าโมกสมองทึบ นี่คือข้อต่อรองจากเด็กชาย
ที่ครูทุกคนในโรงเรียนรู้ว่าเป็นเด็กพิเศษ แม้จะไม่ถึงกับปัญญาอ่อนเต็มรูปแบบ
แต่สติปัญญาของโมกก็ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

วันแรกๆ ที่โมกเข้าโรงเรียน ไม่มีใครรู้ในเรื่องนี้ เธอเองซึ่งเป็นครูประจำ
ชั้นก็ไม่รู้ แต่เริ่มเห็นพฤติกรรมแปลกๆ โมกจะมีวิธีคิด วิธีทำตัวทำตน
แปลกไปจากเด็กอื่น เด็กชายคนนี้ควบคุมอารมณ์ตัวเองได้น้อยมาก ในความ
คิดของโมกเขาจะไม่สนใจกฎกติกาอะไรใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งจดจำสิ่งใดได้ยาก
และช้ากว่าเด็กคนอื่น ๆ

แต่ในความผิดปกตินั้น โมกก็มีความน่ารักอยู่ บางทีการกระทำของ
โมกทำให้เธอยิ้มได้อยู่บ่อยๆ

“ลงมาสิ” ครูเฉลิมศรีเรียกอีกครั้ง

“ครูให้ผมไปกินข้าวที่ห้องครูด้วยนะคับ”

“เธออยากเป็นเด็กเล็กหรือไง เธออยู่ป.๔ แล้วนะโมก จะกลับไปเป็น
น้องเล็กหรือ” ครูใช้วิธีโยนคำถามกลับไปให้คิด

ท่าทางจะได้ผล เพราะโมกค่อยปีนลงมา ก่อนจะกระโดดตุ้มมาอยู่ข้างๆ
ครูทอดสายตามองศิษย์ตัวน้อย ร่างกายโมกผอมแต่แลดูแกร่ง เวลา
โมโหหรืออาละวาด ร่างเล็กๆ นี้จะมีพลังกำลังมหาศาล สามารถสะบัดได้แรงๆ
เลยทีเดียว

แล้วสายตาก็มองเห็นรอยแผลที่เนื้อบริเวณปลายแขนเสื้อแลดูเหมือน

ถูกของร้อนหนาว

“แขนโมกไปโดนอะไรมา”

เด็กชายก้มหน้า หลบตา ไม่ตอบ

“โมก” ครูเรียกชื่อ “แขนไปโดนอะไรมา”

“ผมไปละคับ” ว่าแล้ว เด็กชายก็วิ่งปรี๊ด ฝ่าลัดเปลวแดดกลับไปห้องเรียนราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

๒

ไฟนีออนหลอดยาวกลางห้องส่องสว่าง บ้านนี้เป็นบ้านไม้ มีระเบียงกว้างทั้งหน้าบ้านและหลังบ้าน

แต่ตัวบ้านไม่ได้กว้างขวางใหญ่โตนัก มีเพียงห้องโถงโล่งยาว เมื่อเดินขึ้นบันไดมา ทุกคนจะพบห้องโถงโล่งๆ นี้ก่อน ถัดจากนั้นจึงมีห้องนอนสองห้องอยู่คนละฟากของโถงกลาง

จากนั้น จึงเป็นห้องครัวและห้องน้ำอยู่มุมหนึ่ง โดยมีชานโล่งเป็นตัวเชื่อม

ระเบียงชานนี้จะเปิดทุกมุม จนมองเห็นทุ่งนายาวสุดลูกหูลูกตาไปจนถึงเขาสูงไกลโพ้นในเวลากลางวัน แต่เมื่อใดที่ฟ้ามืดเข้าสู่ภาคของกลางคืน ทุ่งนากว้างใหญ่ไพศาลนั้นก็มืดสนิท มีตขชนิดที่ถึงคืนเดือนมืดแทบจะมองสิ่งใดไม่เห็น แต่ยามใดพระจันทร์ส่องสว่างเต็มดวง นอกชานหลังบ้านนี้ น่านั่งน่านอนที่สุด

ค่าวันนี้ โมกนอนฟังพาบอยู่กับพื้นในห้องโถงเอนกประสงค์ นั่นคือเป็นทั้งที่นั่งเล่น ที่พุดคุยรับแขก และที่กินข้าว

ตรงหน้าโมกมีสมุดการบ้านกางอยู่ เขาตั้งอกตั้งใจทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ที่ครูให้มา ยิ่งนับวัน โมกยิ่งรู้สึกว่ายเลขมันยากขึ้นๆ ครั้นจะถามพี่มุกดา ฝ่ายนั้นก็ไม่เคยช่วยอะไรได้

โมกเหลือบสายตามองไปยังเด็กหญิงผู้เป็นที่ เห็นเธอก้มหน้าก้มตาอยู่กับหนังสือเล่มหนึ่งพลางทำปากขมุขมิบอยู่ตลอดเวลา

เขารู้...นั่นไม่ใช่หนังสือเรียนทั้งหมดหรอก แต่ในหนังสือเรียนมีกระดาษจดเนื้อเพลงแทรกอยู่

พี่มุกดา นักเรียนหญิงชั้นป.๖ กำลังแอบร้องเพลง

โมกเกือบจะร้องตะโกนฟ้องแม่ แต่พี่มุกดาหันมา และเมื่อเห็นโมกมองดูอยู่ เธอถลึงตาแล้วว่า

“อย่าบอกแม่นะ”

โมกเลยเงิบ เงิบได้ครู่หนึ่งเขาก็คิดขึ้นมาได้ เมื่อพี่เรียกกรอง เขาต้องต่อรอง

โมกจึงกระโดดตัวเข้าไปใกล้พี่ มือข้างหนึ่งผลักกระบานวิชาบวกลบมีจุดทัศนียมไปให้ พลางว่า

“ทำให้หน่อยสิ”

พี่มุกดาทำหัวคิ้วขมวดเข้ามาชนกัน “ทำเองดิ”

“แลกกัน...” เด็กชายยิ้มเจ้าเล่ห์

“แลกอะไร”

“ก็ไม่ให้บอกแม่ พี่ไม่อ่านหนังสือ แต่แอบร้องเพลง”

“ไอ้...” เด็กหญิงผิวขาวผมดำสนิทและเป็นเส้นตรงยาวแค่ตั้งหูยกมือเงื้อง่า

โมกยิ้มสู้ รู้ว่าพี่มุกดาทำท่าไปอย่างนั้นเอง เธอไม่มีวันทำอะไรไปได้มากกว่านี้ ดังนั้นเขาจึงผลักสมุดให้เข้าไปใกล้พี่อีก

ยังไม่ทันที่เด็กหญิงจะเอื้อมมาหยิบสมุด แม่เดินเข้ามาจากหลังบ้าน

โมกมองเห็นเท้าและชายผ้าถุงของแม่ที่มาหยุดอยู่ตรงหน้า

เมื่อเขาแหงนเงยมองจากพื้นที่ตนเองนอนฟังพาบอยู่ โมกเห็นแต่พุงแม่ที่ยื่นออกมาจากลายผ้าถุงดอกๆ สีเขียวหม่นๆ ก่อนจะเป็นกองเสื้อที่ทับซ้อนอยู่แถวเอวสีเทาตุ๋นๆ

“พ่อยังไม่มาอีกหรือ” เสียงแม่พูด ไม่ได้เจาะจงถามใคร

ทั้งเขาทั้งพี่จึงไม่มีใครตอบ แม่นั่งอยู่ครู่หนึ่งก็สาวเท้าเดินไปที่ประตูหน้าบ้าน

โมกมองตาม เห็นสันเท้าแม่แตกเป็นรอยดำ

วันนี้เมื่อโรงเรียนเลิก โมกกลับบ้านพร้อมพี่สาว เมื่อมาถึงพบแต่บ้านว่างเปล่า ทั้งพ่อทั้งแม่ไม่มีใครอยู่เลย เขาก้าวขึ้นเรือนที่เปิดประตูทิ้งไว้เหมือนเป็นปกติ

เสียงบ้านข้างๆ เปิดทีวีดังลั่น โมกรีบวางกระเป๋าเรียนแล้ววิ่งลงบันไดไป

ทีวีที่บ้านป่าพรรณคือที่พี่ อันที่จริงบ้านโมกก็มีทีวี แต่มันเสีย ซึ่งเหตุแห่งการเสียเป็นอย่างไร โมกไม่อยากจะพินิจความทรงจำส่วนนี้ เขารู้แต่ว่าตั้งแต่บัดนั้นมาทุกคนในบ้านก็ไม่ได้ดูทีวีกันอีกเลย

เกือบมืด โมกได้ยินเสียงแม่กลับมาบ้าน และป่าพรรณก็บอกด้วยว่าแม่กลับมาแล้ว เขาจึงวิ่งกลับมาที่เรือนตัวเอง

สีหน้าแม่เหนื่อยล้าเมื่อมองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า

โมกรู้ อะไรจะเกิดขึ้น เขารีบถอดเสื้อนักเรียนสีขาวออกแล้ววิ่งหลบแม่ปรี๊ดไปหลังบ้าน

โมกรีบอาบน้ำก่อนแม่จะพูดคำใด และพบว่าพี่มุกตาเปลี่ยนเสื้อผ้า หน้าฉวมลแฉล้มแล้ว

แม่สั่งให้เขากับพี่แคะถูกับข้าวออกใส่ถ้วยใส่จาน

แค่ได้กลิ่นน้ำพริกมะกอกปลา กับแกงหน่อไม้ ความหิววิ่งพล่านไปทั่วตัวจนทำให้รีบไปคว้ากระบี่สานใส่ข้าวเหนียวหนึ่งจากตู้กับข้าวลงมา

แต่ก่อนโมกจะลงนั่งจ้วงข้าวใส่ปาก แม่คว้าถ้วยเล็กสองใบมาแบ่งกับข้าวไม่ต้องถามก็รู้ แม่แบ่งไว้ให้ใคร

“พ่อไปไหน” โมกถาม

“สงสัยอยู่บ้านลุงหมึก” แม่ตอบและเร่งให้เขากับพี่กินข้าว

“วันนี้มีการบ้านมั๊ย” แม่ถาม

เขาพยักหน้าหงึกๆ มือหยิบไข่มต้มน้ำแม่บีบแบ่งให้ลูกสองคน คนละครึ่งใบ

“งั้นเดี๋ยวกินข้าวเสร็จ ทำการบ้านซะนะ” แม่ว่า ขณะโมกรีบเคี้ยวไข่มต้มน้ำในปากอย่างอ้ออ่ย

แวบนั้นภาพตาแววับเข้ามาในใจ โมกจำได้ ตอนที่ยังไม่ตาย ตาเลี้ยงไก่ไว้หลายตัว เวลามันออกไข่ เขาจะไปแอบดู ไข่ของตาจะนั่งกกไข่อยู่ในตะกร้าใต้ถุนเรือน บางทีตาจะเอาไข่นั้นมาทอดให้เขากับพี่มุกตากิน

“แม่...เราเลี้ยงไก่กันมั๊ย” โมกเอ่ยขึ้นมา

แม่ทำเสียงหืออยู่ในลำคอก่อนจะเดินหนีเข้าไปในครัว

พอลับร่างแม่ พี่มุกดาคว้าขึ้นหน้าไม้จากถ้วยแกงเข้าปาก โม่กะหยิบ บ้างแต่พบว่าในถ้วยเหลือแต่น้ำแกงเท่านั้น เขาจึงทำได้แค่ปั้นข้าวเหนียวในมือให้แน่น แล้วจุ่มจุ่มน้ำแกงกิน

ข้าวหมด กับหมด ท้องอืด โม่ยกกถาดใส่สำหรับกับข้าวไปล้าง แม่ให้แบ่งเวรสลับกันกับพี่มุกดา ถ้าวันนี้เขาล้างถ้วยจาน วันรุ่งขึ้นพี่มุกดาก็จะเป็นคนล้างบ้าง

“โม่...” เสียงพี่สาวเรียกเบาๆ อยู่ข้างตัว

เสียงนี้ดึงใจให้กลับมาตรงหน้า

การบ้านวิชาเลข ทำไม่มันยากนัก เขาจำไม่ได้สักทีว่าจะจุดทศนิยมอย่างไร

“เฮ้อ...ทำเสร็จละ” เสียงพี่สาวผิวขาวตากลมโตและเม็ดตาดำกลมตึก ผลักสมุดเลขมาให้ตรงหน้า

เด็กชายพลิกสมุดปิดฉับ ลูกพรอดขึ้นนั่ง คิ้วกระเป๋าช่างกายมาเปิด แล้วยัดสมุดลงไป

แว่นนั้นได้ยินเสียงบันไดเลื่อนดังเอี้ยดๆ เบาๆ

เขาหันไปมองด้วยใจผวาเชือกขึ้นมา เหลือบไปมองพี่สาว พบว่าร่างเล็กๆ บางๆ นั้นลุกหายเข้าห้องไปแล้ว

โม่จួយกระเป๋าวิ่งตามเข้าไป

ห้องนอนนี้มีที่นอนผืนใหญ่วางปูอยู่กับพื้น มีหมอนมีผ้าห่มสำหรับเขา และพี่มุกดานอนด้วยกัน ที่นอนด้านหนึ่งวางขีดผนัง มีมุ้งที่เคยเป็นสีขาวผูกอยู่กับเชือกทั้งสี่ด้าน เมื่อตื่นนอนแม่จะสั่งให้พับผ้าห่มแล้วตลบมุ้งขึ้นไป

หากแต่วันไหนรีบๆ หรือเพลอนอนตื่นสายจะไปโรงเรียนไม่ทัน ทั้งเขา ทั้งพี่ก็แค่มุดออกมาจากในมุ้งแล้วปล่อยให้มันทางทิ้งไว้อย่างนั้น

แต่วันนี้ มุ้งเก็บตลบขึ้นไปอย่างเรียบร้อย แถมผ้าปูก็ตั้งเรียบ ผ้าห่มพับเป็นระเบียบ ถ้าทุกอย่างดูดีอย่างนี้ นั่นหมายความว่าแม่เข้ามาทำให้

โม่เห็นพี่มุกดาก้มหน้าก้มตาอยู่กับกระเป๋านักเรียนของเธอที่ปลายที่นอน เขา เก๋ๆ กังๆ หูได้ยินเสียงพูดคุยนอกห้อง เป็นเสียงพ่อที่ตอบคำถาม

แม่ด้วยเสียงอ้อแอ้

“ฉันจะไปไหน มานเรื่องของฉัน อย่ามาทวงจาย”

โมกทรุดนั่ง ในที่สุดเขาก็ได้พื้นที่ของตัวเองแล้ว เป็นอีกมุมถัดมา เป็นมุมใกล้ประตู เด็กชายยกมือขึ้นลูบแผลปลายแขนเสื้อ มันเจ็บแปลบและเขาไม่ได้บอกใครว่าแผลนี้ได้อย่างไร

“วันนี้ได้กีฬา” เสียงแม่แว่วเข้ามา

โมกไม่ได้ยินเสียงพ่อตอบ แต่เขาได้ยินเสียงดังกึ่ง เมื่อแอบชะโงกหน้ามองจึงเห็นต้นเหตุที่มาของเสียง

เป็นร่างพ่อที่ทรุดลงไปพิงข้างฝา ผมพ่อยาวและลู่ลงมาปิดหน้าไปครึ่งหนึ่ง

โมกมองแขนพ่อที่ทำอยู่กับพื้น เสื้อแขนยาวสีดำถูกถลกขึ้นไปถึงศอก แขนพ่อขาวแต่แข็งแรง

เด็กชายไล่สายตามองหน้าพ่อ ผิวพ่อขาวสวย ใบหน้าพ่อคมด้วยคิ้วดำเข้ม ถ้าได้เข้าไปดูใกล้ๆ จะเห็นขนตาพองอนยาวดกเป็นแพ โมกนึกถึงใครๆ ที่มักจะพูดว่าโมกหน้าตาดีเหมือนพ่อ

เพียงเท่านั้น เขาก็ยิ้มอย่างมีความสุข

“จิตร” เสียงพ่อเรียกแม่

โมกถึงกับหลบวูบด้วยสะดุ้ง

“ขอน้ำแก้วชิว”

แม่เดินหายไปทางหลังบ้าน

“มุก...โมก” เสียงพ่อเรียก

“คับ...” เด็กชายรีบขานรับเสียงยืดยาว

“ทำไรอยู่”

“จัดกระเป๋าคับ” เขาร้องตอบ ชะโงกหน้าไปมองนิตหนึ่ง

พ่อยั้งนั่งพิงข้างฝาอยู่ที่เดิมท่าเดิมคือยกเข่าขึ้นมาข้างหนึ่ง ขาอีกข้างเหยียดยาวไปเบื้องหน้าเต็มๆ ส่วนแขนเหมือนเอามาช่วยค้ำยันตัวไว้

โมกอดคิดไม่ได้ว่าอีกประเดี๋ยวเถอะ อีกไม่นาน เตี้ยวพ่อต้องยืดตัวลง

ไปนอนอยู่ตรงนี้

แม่เดินกลับมาพร้อมแก้วน้ำน้ำเต็มปริ่ม โมกเห็นพ่อรับมาดื่ม แล้ว
ร่างของพี่สาวก็เดินเฉียดเขาออกไปหาพ่อ

โมกจึงค่อยๆ ลุกตามออกมา

พ่อยิ้มให้อย่างอารมณ์ดี โมกยิ้มรับด้วยใจเป็นสุขเมื่อทั้งร่างลงนั่งข้างๆ
วันนี้พ่ออารมณ์ดี เขาอยากให้เป็นแบบนี้ทุกวัน

“จะกินข้าวมั๊ย” เสียงแม่ถาม พร้อมร่างผอมๆ ผิวเข้มคร่ำมแดดหย่อน
กายลงมาข้างโมก

“มีอาราย กับข้าวอะไร” พ่อถามหัวส่ายเงงกอก

“น้ำพริกมะกอก...” แม่เอ่ยได้เท่านั้นก็ต้องหยุด เมื่อพ่อยื่นมือมาโบก

โมกได้กลิ่นเหมือนเหล่าชาวलयวอนออกมาเมื่อพ่อว่า “น้ำพริกอีกแล้ว
ไม่กิน...ไม่กิน...ม่่ากิน”

แม่หน้าหงิก แต่พอกลับหัวเราะเสียงดัง

“มุก...โมก ดูหน้าแม่เรา ยังกะสวยงั้นละ”

โมกหัวเราะ แม่ยิงหน้าหงิกบ่นงึมงำ “ไม่กินน้ำพริก จะกินสวรรค์วิมาน
อะไรละ”

“ได้ กินได้ สวรรค์วิมาน” พ่อยังอารมณ์ดี ยกมือล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบ
เงินแบงก์สีแดงๆ ออกมายื่นให้แม่ “อ๊ะ...เอาไป เอาไปซื้อสวรรค์ซื้อวิมานมา
กิน”

ครานี้โมกเห็นแม่ยิ้มแฉ่ง แถมต่ายงัวๆ เมื่อคว้าเงินมาจากมือพ่อ
หัวใจโมกชุ่มฉ่ำเมื่อได้เห็นแม่ยิ้ม ได้ยินเสียงพ่อหัวเราะ
เมื่อพ่อจูงร่างลงไปนอนตรงนั้นแล้วแม่ร้องสั่งให้ไปหยิบหมอนมาให้พ่อ
หนุน เขาจึงลุกวิ่งไปหยิบมาให้อย่างรวดเร็วเต็มใจ...

๓

โมกยกโยกกระเป๋ากว้างไปมาอย่างมีความสุข

เช้าวันนี้ดีที่สุด เพราะตื่นขึ้นมา แม่มีข่าวเกี่ยวกับดับปิ้งให้เข้ากับพี่ มุกดาคนละสองไม้ ดับไก่เสียบไม้ปิ้งช่างหอมและอร่อยที่สุด และนานๆ ครั้ง หรอกแม่ถึงจะใจดีซื้อมาให้สักหน

ดูเถอะ...ความหอมหวานของมันยังติดชานอยู่ในปาก ในลิ้น เขาอยาก ให้แม่ทำแบบนี้ทุกวัน

โมกโยนกระเป๋านักเรียนกว้างตามจังหวะเดินของเท้าไปตามริมขอบถนน วันนี้เขาไม่ได้เดินเฉยๆ แต่กลับยกเท้าสูงสลับไปมาให้เข้าจังหวะ เป็นจังหวะ ที่กำหนดเองอยู่ในใจ เป็นจังหวะแห่งความสุข

ชะรอยความสุขคงจะฉายฉานออกมาในสีหน้า เพราะเมื่อเลี้ยวเข้าประตู โรงเรียน ครูมิตรเห็นเข้า ก็ร้องทัก

“ไโมก... ยืมหน้าบานมาเชียว วันนี้แม่ไม่ดีแล้วละสิ”

เขาส่ายหน้า อยากจะบอกครูมิตรว่า ถึงแม่จะตีบ้าง เขาก็ไม่ได้เจ็บอะไร มือแม่เบาจะตายไป ก็แค่เฝียะเดียว แม่ก็หยุดแล้ว ไม่เหมือน....

โอย...ไม่คิดละ เหมือนใคร หรือไม่เหมือนใคร

เพื่อนร่อยุ่ที่สนามแล้ว ฟุตบอลพลาสติกสีขาวตุ๋นที่เพื่อนเตะกันอยู่ ทำให้โมกวิ่งปรืดไปหา วิ่งทิ้งครูมิตรเสียอย่างนั้นแหละ

วันนี้ กว่าที่จะถึงเวลาเคารพธงชาติได้ โมกก็เหงื่อท่วมแผ่นหลังไปหมด

เสื้อโมกเปียกจนครูโสภามาถาม “ไปตกบ่อน้ำที่ไหนมา โมก”

“เปล่าครับ” เขายืมให้ สองมือพันกันยุกยิกๆ เมื่อนึกขึ้นได้ว่า ลืม กระเป๋าหนังสือไว้ที่ไหนสักแห่ง

นี่แหละหน้า... แทนที่จะเอากระเป๋าไปเก็บไว้ที่ห้องก่อน แล้วจึงไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อน

คิดได้เท่านั้น โมกวิ่งปรี๊ดออกไปจากแถว เพราะถ้ากระเป๋ายหาย เป็นเรื่องแน่ ไม่สนใจเสียงครู่ที่ตะโกนเรียกตามมาข้างหลัง ว่าให้กลับไปเข้าแถวเคารพธงชาติก่อน

โมกวิ่งไปที่ริมสนาม สนามอีกด้านของเสาธง ขณะที่ส่องน้อยๆ ทบทวนความจำว่าโยนกระเป๋าทิ้งไว้ตรงไหน

แต่บริเวณนั้นก็ไม่มี มันว่างเปล่า

กระเป๋ายหายไปแล้วแน่ๆ ต้องมีคนขโมย

เพียงคิด ใจสั่นระรัว

รอยเจ็บจากลวดแขวนเสื้อด้วยฝีมือพ่อเมื่อวันก่อน ราวกับผุดขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ

โมกร้าวอยู่ในอก ก้อนสะอื้นแล่นขึ้นมาจนแทบหายใจไม่ออก

“กระเป๋ายหาย...” เขาร้องตะโกน

ไม่มีใครได้ยิน เพราะเสียงของเขากลืนหายไปกับเสียงเพลงชาติที่นักเรียนกำลังร้องอยู่หน้าเสาธง

ไม่มีใครช่วยแน่ ไม่มีใครสนใจ ไม่มีใครได้ยิน

เด็กชายห่มตัวลงไปนั่งที่พื้น เหี้ยมดขา สองมือทาบดิน สองเท้าถูกันไปมาอย่างอึดอั้น

งานนี้แม่ก็ช่วยไม่ได้ ถ้าถูกพ่อตีใครๆ ก็ห้ามไม่ได้

น้ำตาไม่รู้มาจากไหน มันค่อยๆ ไหลรินออกมา เขาไม่อยากจะจับตัว แต่ก็โกรธและโมโหตัวเองด้วย ทำไม...ทำไมไม่เก็บกระเป๋าวีไว้ที่ห้องก่อนจะลงมาเล่นบอลนะ

ใครจะช่วย ใครจะช่วยได้

ยิ่งนึกถึงตอนที่แม่หายาหม่องมาทาแผลให้หลังจากถูกพ่อตี โมกยิ่งร้าวในอก พ่อมือหนัก...ไม่มีใครรู้หรือว่าถูกพ่อตีที่ไร กันระบมขนาดไหน ไม่มีใครรู้ว่าต้องค่อยๆ นั่งค่อยๆ ลุกอยู่นานกี่วันกว่าจะหาย

โมกถูและถูเท้า สองมือกวาดไปรอบๆ ขยี้ฝุ่นขี้ดินอย่างคับแค้น แน่นในใจ น้ำตารินไหลไม่ขาดสาย จนอกไหวไหล่โยนปนเสียงคร่ำครวญ

ไม่เป็นภาษา

แต่ภายในหัวใจมันกลับรำร้องว่า....กระเป๋ายาย...กระเป๋ายาย

“โมก...” เสียงเรียกดังอยู่เหนือหัว

ครั้นเหลือบขึ้นไปมอง เขาเห็นลุงวัน นักการของโรงเรียนยื่นค้ำหัวอยู่
“เป็นอะไร มานั่งร้องไห้ทำไม ดูซินั่นกางเกงเปื้อนดินหมดแล้ว” แกว่า

“กระเป๋ายาย...กระเป๋ายาย” เขายกหลังมือป้ายหน้าตาบอกเสียงสะอื้น
ลุงวันหัวเราะ ยกมือที่ไหล่หลังอยู่ขึ้นชูพลางถาม “นี่ใช่มั๊ย”

โมกถูกววดขึ้นยืนทันที น้ำหูน้ำตาแทบจะเหือดหายเป็นปลิดทิ้ง เพราะ
ในมือลุงนักการ คือกระเป๋ายายของเขาเอง

เด็กชายคว้าหมับแล้ววิ่งต้อจากไปอย่างรวดเร็ว

เพื่อน ๆ เดินเข้าไปในห้องเรียนไปหมดแล้ว โมกรีบวิ่งไปเข้าห้อง เป็น
อันว่าวันนี้เขาไม่ต้องเข้าแถวหน้าเสาธงแล้ว

กำลังจะวิ่งเข้าไปในชั้นเรียน แต่ร่างคาอยู่ที่ประตูห้อง

ครูโสภานินมาจ้องแล้ววัดสายตาไล่มองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อน
ถามเสียงเครียด “นายโมก เธอไปทำอะไรมา ทำไมทั้งเนื้อทั้งตัว ถึงเปื้อน
ฝุ่นเปื้อนโคลนอย่างนี้”

เขายังไม่ทันอธิบายอะไร เสียงเพื่อนทั้งห้องหัวเราะและมองมาเป็นจุด
เดียว

โดยเฉพาะเด็กหญิงมะลิวัลย์ แม่หน้าซาลาเปา หัวเราะเสียงดังกว่าคน
อื่น

โมกร้อนน้ำไปทั้งตัว ยิ่งเมื่อหูได้ยินเสียงมะลิวัลย์พูด “โมกตกมัน โมก
ตกส้วม โมกตกใต้ถุน”

เขากระโจนโผนทะยานไปหาคู่ปรับ สองกำปั้นรัวใส่มะลิวัลย์ดังต๊อบต๊อบๆ
เสียงหวีดร้องดังขึ้นรอบตัว โมกไม่สนใจและมีฐิพละกำลังมาจากไหน
สองมือรัวใส่ร่างมะลิวัลย์และใครต่อใครอีกหลายคนทีเข้ามาห้าม

แล้วมือหนักๆ ของใครสักคน กระชากร่างเขาออกมา

ถึงตอนนี้อะไรก็ห้ามไม่ได้ โมกยังไม่หยุด กายและใจทั้งร้อนทั้งเย็น

สลับก้นไปมา แถมหญิงอ้อไปหมด เขาออกอาวุธทั้งมือทั้งเท้า ชูลมุนไปหมด
รู้ตัวอีกที ครูมิตรคว้าเอาดยกอุ้มจนตัวลอยจากพื้น

ครูมิตรก็ครูมิตรเถอะ เขาไม่ยอมเพราะมะลิวัลย์ทำแบบนี้หลายครั้งแล้ว
ชอบล้อเขาอย่างนั้นอย่างนี้ตลอด

โมกจึงดิ้นรนทั้งตีตเท้า ทั้งสะบัดมือ

แต่วงแขนของครูมิตรก็แน่นมาก โมกตัวลอยอยู่กลางอากาศ และ
รับรู้ถึงครูชายวัยฉกรรจ์ กำลังอุ้มเขาออกมานอกอาคาร

ครูมิตรปล่อยโมกไว้ที่พื้นล่างสุดของบันไดพลางชี้หน้า “ห้ามขึ้นมานะ”

เขาฮีตฮัดสะบัดแขนขา วิ่งกลับมาผลักร่างครูตึงตันจะกลับขึ้นไปยัง
อาคารเรียน แต่ครูมิตรก็ขวางไว้ราวกับยักษ์ปักหลั่น

ไม่ว่าโมกจะมุดไปตรงไหน ระเบียบงจูดใด ครูมิตรก็กันไว้ได้หมด

จนเขาต้องหยุดยั้งจังก้า หอบแฮกๆ ด้วยความเหนื่อยอยู่หน้าบันได

“อยู่ตรงนั้น ห้ามขึ้นมาจากกว่าเธอจะสงบสติอารมณ์ได้ หายโกรธหาย
โมโหเมื่อไหร่ค่อยกลับมาเรียน ตอนนี้อยู่ข้างล่างนั่นแหละ” ครูว่าเสียงหนัก
ท่าทางเอาจริง

โมกแค้นใจนัก เขาไม่ผิดสักหน่อย ก็มะลิวัลย์มาล้อเขาก่อน ทำไม
ไม่มีใครจัดการกับมะลิวัลย์บ้าง อย่างนี้มันต้องไล่มะลิวัลย์ออกจากห้องเรียน
ด้วยสิ

สุดท้าย เมื่อครูมิตรซึ่งขังเอาจริงเอาจริงจนเขากลับห้องเรียนไม่ได้ โมก
ทรุดนั่งที่ชั้นบันได และแวนั้น ไบหน้าครูเฉลิมศรีรูดผ่านเข้ามาในใจ

โมกลุกขึ้น เดินไปอีกด้านของอาคาร

ห้องชั้นเด็กเล็กของครูเฉลิมศรีจะอยู่ใกล้โรงอาหาร เขาเดินเข้าไปใน
ห้องนั้น ซึ่งทันทีที่ครูหันมาเห็น สีหน้าครูใจดีที่สุดในโลกของโมกก็เบิกกว้าง
ตกใจ “โมก ไปทำอะไรมา ทำไมหน้าตามอมแมมอย่างนั้น”

เขาไม่ตอบ แต่ส่ายหน้าไปมา ถึงตอนนี้หน้าตามันพานจะไหลอีกแล้ว

เพียงแค่มีมือนุ่มๆ ของครูโอบมาที่ไหล่และลูบหลัง น้ำตาทะเล็ดกลาย โมก
สะอื้นฮักๆ จนน้องเด็กเล็กที่อยู่ใกล้ๆ หน้าเสีย บางคนถอยห่างออกไปอย่าง

หวาดกลัว

“ไม่ร้อง โมก...พอ ไม่ร้อง” เสียงครูปลอบ ก่อนจะพาเขาออกจากห้องไปล้างหน้า

และที่ในห้องน้ำนี่เอง โมกจึงได้เห็นเงาตัวเอง

เด็กชายถึงกับชะงัก

เงาในกระจกคือ ใบหน้าเปื้อนฝุ่นดินผสมน้ำตาเป็นคราบสีน้ำตาล เลื่อนนักเรียนสีขาพลุกอยู่กลางแจ้ง และมันเต็มไปด้วยฝุ่นสีเดียวกับที่เปื้อนอยู่บนใบหน้า

กางเกงก็เช่นกัน เมื่อก้มดูตัวเอง ขาแข้งมีแต่ฝุ่น มีแต่ดิน

“ล้างหน้าล้างตาให้สะอาด แล้วมาหาครูที่ห้องนะโมก” เสียงครูสั่ง

เขาพยักหน้ารับอย่างเต็มใจ

สายน้ำเย็นๆ ที่ไหลจากก๊อกช่วยได้ โมกวกน้ำล้างหน้า แล้วยังล้างมาถึงแขนถึงแข้งขา โดยได้ยินเสียงครูเฉลิมศรีพูดคุยกับใครสักคนอยู่ข้างนอกแว่วๆ

น่าจะเป็นเสียงครูมิตร เขาไม่ได้ใส่ใจ คงวกน้ำล้างหน้าตาเนื้อตัวไปจนเสร็จแล้วจึงเดินกลับไปห้องครูเฉลิมศรี

เป็นอีกครั้งที่ครูทำหน้าตกใจ “ตายแล้วโมก...เปียกไปหมด ถอดเสื้อเลย ถอดออก เดี่ยวได้ไม่สบายหรอที่นั่น”

โมกทำตามอย่างว่าง่าย เสื้อสีขาวเปียกไปทั้งตัวจริงๆ ครูหยิบผ้าเช็ดตัวมาจากไหนไม่รู้ โมกไม่ทันเห็น เขารับมาเช็ดหน้า เช็ดผมและห่มตัวไว้ตามที่ครูสั่ง

เป็นอันว่าตลอดเช้าของวันนี้ เขานั่งเล่น นอนเล่น อยู่ในห้องครูเฉลิมศรีตลอด

* * *

โมกสะดุ้งสุดตัวเมื่อถูกพ่อกระชากให้ลุกขึ้นมาจากที่นั่งหน้าจอทีวีในบ้านป่าพรรณ

เย็นวันนี้ เมื่อกลับจากโรงเรียน เขามานั่งดูทีวีที่บ้านป่าพรรณเหมือน

เดิม

ยังไม่ทันได้หันไปถาม ว่าทำไม มีอะไร ฝ่ามือหนักๆ ของพ่อก็ฟาด
เฉีเยะเข้าให้ที่กักหู

“อะไรพ่อ...” เขาร้องถามด้วยความตกใจระคนเจ็บ

เสียงทีวีที่ตั้งระงมด้วยรายการเด็กสร้างโลก ที่ดูอยู่เหมือนดับวูบ เสียง
ขาดหายไปทันที

“มึงมันตัวแสบ ตัวหาเรื่อง” พ่อชด์ฝ่ามือมาอีกฉาด

แต่คราวนี้โมกโยกตัวหลบ มันจึงกระแทกไปที่หัวไหล่

เจ็บจนน้ำตาาร่วง หูแว่วได้ยินเสียงป่าพรณห้ามพ่อ แต่พ่อไม่สนใจ
สักนิด พ่อลากโมกออกมา ทั้งๆที่เขาพยายามขึ้นไว้

โมกสู้แรงพ่อไม่ได้อยู่แล้ว ร่างของเขาถูกลากมาอย่างถูกลู่ถูก้าง เมื่อมา
ถึงหน้าบ้าน พ่อคว้าไม้เรียวมาจากแถวๆ ริมรั้ว

พ่อกระหน่ำมันลงมาที่ขาที่แขน โมกยิ่งตื่นและยิ่งเจ็บ พ่อยิ่งฟาดแรง
ขึ้นๆ

“พ่ออย่าตี เจ็บ โมกเจ็บ พ่ออย่าตีโมก” เขายกมือบัด ทำให้ไม้เรียว
เจ็บคมของพ่อฟาดมาโดนหลังมือ

“มึงไม่ต้องร้อง...ทีอย่างนี้เจ็บ แล้วที่ทำคนอื่นล่ะ เขาเจ็บมั้ย”

“โมกทำใคร...โมกไม่ได้ทำใคร”

“ก็อ๊ะมะลิวัดล้วยใจ มึงไปต่อยเขาทำไม พ่อมันมาฟ้องกว่ามึงไปตีลูกเขา”
พ่อพูดพลางไม้เรียวในมือพ่อก็ฟาดร่างโมกไปพลาง ฟาดแรงกว่าเดิมอีก

โมกนอนคว่ำหน้าอยู่บนที่นอนฟูกผืนบาง นอกหน้าต่างเห็นแต่ความมืด
สรรพเสียงรอบตัวเงียบสงัด มุ้งยังพาดตกลงขึ้นไปค้างอยู่บนหลังที่แม่ผูกเชือก
โยงไว้ทั้งสี่มุม เด็กชายนั่งเพราะไม่อยากขยับเขยื้อน เพราะเคลื่อนกายที่ได้
ความเจ็บมันแผ่ซ่านไปถึงกันหมด

วันนี้พ่อตีหนัก ร่างเขาแทบแหลกคามือพ่อ ถ้าแม่กับป้าพรรณและลุง
ตั้งไม่มาช่วยกันดึงร่างเขาออกมา โมกไม่แน่ใจว่าจะต้องตายคามือพ่อหรือไม่
หลังจากนั้นแม่พาเขากลับขึ้นเรือน และพ่อก็เดินลับหายไปกับหัวถนน
ป้าพรรณให้ยาน้ำกลั่นแรงมาครึ่งขวด เพื่อนบ้านของแม่บอกว่ามัน
ดีกว่ายาหม่องที่เป็นครีมชั้นๆ และตอนที่แม่ทายานี้ให้โมก ป้าพรรณยื่นกำกับ
แถมยังคอยปลอบเมื่อเขาร้องโอดโอยยามที่แม่ทาแต่ละลงไปโดนแผล

และเพราะยาน้ำสีเข้มของป้าพรรณนี้แหละ กลิ่นคูลึๆ เหม็นๆ จึงไชย
ฉุ่ยไปทั้งเนื้อตัวและยังติดไปถึงที่นอนหอมอนผ้าห่ม

ทันใดนั้น เขาได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดิน แม้จะแผ่วเบาแต่ที่นอนก็แนบ
กับพื้นขนาดนี้ โมกได้ยินอยู่แล้ว ฝีเท้านั้นใกล้เข้ามา เขารับหลับตา

เสียงเดินหยุด มีเสียงชายผ้าขยับพับๆ โมกรู้ทันทีที่หันหลังและหลับตา
อยู่ ว่าคือแม่

และก็จริงดังที่คิด มือแม่ทาเบาๆ ที่ไหล่ กระนั้น เขายังสะดุ้งด้วย
ความเจ็บ

“โมก...กินข้าวนะลูก”

ใจมันตื่น ก้อนสะอื้นเหมือนแล่นขึ้นมาจุกในลำคอ โมกสูดลมหายใจ
ฮึกๆ ถึๆ

แม่ก็มลงมากอด โมกยิ่งสะอื้นถี่ๆ หลายๆ ที ไม่มีน้ำตา มีแต่ความเจ็บ
ที่ริ้วไปทั้งร่าง

“โมกเกลียดอีมะลิวัลย์ มันมายั่ว มันมาเล่นหน้าเล่นตาว่าโมก” เขาบอกเสียงเบา

แม่ยกตัวขึ้นจากร่างโมก เอ่ยตอบ “แต่เราก็อยาไปตีเขาสิ”

เด็กชายพลิกหันหน้ามามองหน้าแม่ แต่แสงไฟจากหลอดนีออนข้างประตูก็ส่องมาแยงตาจนเห็นหน้าแม่ไม่ชัด และข้างหลังแม่ โมกเห็นร่างพี่มุกดายืนอยู่

“มันโกรธนี่แม่” เขาตอบ “มันมายั่วให้โกรธ”

“ก็อย่าโกรธ รู้ว่ามันยั่ว อย่าสนใจ”

โมกนิ่ง ไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างที่แม่บอกได้หรือไม่ ทันใดนั้นเสียงพี่มุกดาก็เอ่ยขึ้นมา

“แม่ซื้อถ้วยเตี้ยวรดน้ำมาให้ ลูกมากินสิ”

โมกขยับกาย ค่อยๆ ยืนร่างลุกขึ้นมา เห็นแม่มองเห็น เขาก็มหันางุดเดินออกจากห้องนอนมายังโถงกลาง

ไฟนีออนยังเปิดสว่าง แสงสีขาวของมันทำให้เห็นทุกซอกทุกมุมของบ้าน โมกนึกถึงตอนที่ต่ายยังอยู่ แต่ก่อนโน้นไฟเป็นหลอดกลมๆ สีเหลืองนวลๆ ตอนเปลี่ยนหลอดใหม่มันก็สว่างอยู่หรอก แต่ถ้าใช้ไปนานๆ จนหลอดใกล้จะเสื่อมแสงของมันจะมัวลงไปเรื่อยๆ

ไฟที่บ้านของเขามาเปลี่ยนเป็นนีออนเมื่อตอนตาเสีย เขาจำได้ว่าตอนนั้นใครต่อใครมาช่วยงานกันเยอะแยะเต็มบ้าน ผู้ใหญ่หรือกำนัน โมกไม่แน่ใจว่าสองคนนี่คือใครที่เป็นผู้มาเปลี่ยนหลอดไฟ จากหลอดกลมสีเหลืองมอมมาเป็นนีออนยาวสว่างไสวให้

และมันก็อยู่มาจนบัดนี้ แม้ว่าบางที่หลอดขาด พ่อก็จะปล่อยให้มันขาดหรือเสียอยู่อย่างนั้นหลายวันถึงได้ไปซื้อหลอดใหม่มาเปลี่ยนก็ตาม

พี่มุกดา ทรวดนึ่งข้างวงข้าว วันนี้แม่ยกเข้ามาตั้งกลางห้องโถง อันที่จริงสถานที่ที่สะดวกที่สุดเวลากินข้าวคือในครัว หรือไม่กี่นอกชานโล่งๆ ข้างนอก เพราะกินเสร็จ เขากับพี่ก็จะยกไปล้างที่มุมหนึ่งของนอกชาน ก่อนจะวางถ้วยชามฝังลมให้แห้งข้างๆ ชั้นไม้ชั้น

“นั่งลงดิ” พี่มุกดาเงยหน้าเรียก

โมกค่อยๆ หย่อนร่างลงนั่งช้าๆ มันเจ็บระบมตามรอยไม้เรียวและเขาคอด
คิดไม่ได้ว่า วันพรุ่งนี้จะไปโรงเรียนได้หรือไม่

แม่ตักถ้วยเตี๋ยวราดหน้าใส่จานให้ ก่อนจะแบ่งให้พี่มุกดาครึ่งหนึ่ง

ถ้าเป็นยามปกติ อาหารจานนี้อร่อยเด็ด หมูชิ้นโตและนุ่มปากนุ่มลิ้น
นานๆ...นานมาก แม่ถึงจะซื้อให้กินสักครั้ง เพราะมันแพงถึงถุงละ ๓๕ บาท

โมกตักเข้าปาก เคี้ยวๆ ไปสามสี่คำก็ผลักร้านไปให้พี่สาว

เด็กหญิงตากลมสุกใสแวววาว เล็กคิ้วเหมือนจะถาม ทั้งๆ ที่ในปาก อม
ของอร่อยไว้เต็มกระพุ้งแก้ม

“อ๋มละ” เขาบอก ก่อนจะค่อยๆ ลุกไปที่ตู้เย็นหลังเก่าๆ เปิดน้ำเย็น
ออกมารินดื่ม

โมกกลับเข้าไปนอนต่อในห้อง และผล็อยหลับไป

มาสะดุ้งตื่นอีกครั้ง เมื่อรู้สึกเมื่อยขบและลำคอแห้งผาก ภายก็ร้อนรุ่ม
เหมือนมีไฟสุ่มอยู่ แต่ข้างในกลับหนาวเยือก จนต้องงอตัวเข้ามาจนเข้า
แทบจะติดคาง เสียงน้ำค้างตกกระทบหลังคาสังกะสีดังแปะๆ

โมกหนาวจนกายสะท้าน...สุดท้ายตัดสินใจดึงผ้าห่มจากคนนอนข้างมา
พันตัวอีกรอบ

* * *

เด็กชายลืมนวดต้น และแปลกใจที่รู้สึกว่ามีแสงที่ส่องเข้ามาในห้องเป็นสี
เหลืองไปหมด

“แม่” ปากขยับเรียก แต่หูลกลับไม่ได้ยินเสียงตัวเอง

โมกขยับร่าง ปวดเนื้อปวดตัวไม่หาย เมื่อลุกขึ้นนั่งกลางที่นอน หูจึง
แว่วว่าแม่กำลังพูดกับใครอยู่ข้างนอก

เขามุดมุ้งออกมา และมั่นใจว่านี่มิใช่เวลาเช้า แต่มันสายมากแล้ว
และเป็นเวลาสายที่เขาคงไม่ต้องไปโรงเรียน

เพียงขยับจะลุกยืน เสียงพูดข้างนอกได้ยินชัดขึ้นอีก โมกจำได้ เสียง
นั้นเป็นเสียงครูเฉลิมศรี

“ตัวเองต้องรู้สิ ลูกไม่เหมือนคนอื่น จะทำโทษอะไร ทำไม่ต้องทำกันแรงๆ ด้วย ไม่นึกสงสารกันบ้างหรือ”

เงียบ ไม่มีใครตอบ นาทีนี้ โมกอยากรู้ว่าครูกำลังพูดอยู่กับใคร แม่หรือพ่อ

เขาก้าวพรวดออกไป แต่ห้องโถงกลางก็ว่างเปล่า แล้วเสียงที่ได้ยินดังมาจากไหน

โมกเดินออกไปที่ประตูหน้าบ้านทันที

จากประตูเป็นบันได เมื่อมองลงไป โมกเห็นครูกำลังยืนอยู่กับแม่

“ตายละโมก...” เสียงครูกำลังร้องเมื่อเงยหน้ามามอง สีหน้าครูก็ดันตลกใจ จ้องมองหน้าเขาอยู่อย่างนั้น “ตายแล้ว...ตายๆ ดูทำลูกเข้า แล้วไหน...พอมันไปไหน”

แม่ไม่ตอบ ร่างของครูเดินขึ้นบันไดมาหาเขา ครูมองหน้าแล้วว่าเสียงอ่อน

“โมกเจ็บมากมัย”

เขาไม่ได้ตอบ เสียงครูหันกลับไปหาแม่ “พอมันไปไหน...นายพูนอยู่ที่ไหน จิตร นายพูนอยู่ที่ไหน”

โมกเห็นแม่ก้มหน้า โมกเองก็ยังไม่เห็นหน้าพ่อ ตั้งแต่เกิดเรื่อง ป้าพรรณ ลุงตั้งและแม่ช่วยกันจับแยกออกมาเมื่อวานเย็น พ่อก็เดินลับหายไป ที่หัวถนน

“เขาไปช่วยนาลุงปลั่ง” แม่อ้อมแอ้มตอบออกมาในที่สุด

เสียงครูเฉลิมศรีขุ่นเคือง “เธอบอกมันนะจิตร บอกนายพูนให้ไปหาฉันที่โรงเรียน มันจะกลับมาบ้านเวลาไหนให้มันไปหาเวลานั้น ถ้าโรงเรียนเลิกแล้วก็ให้ไปหาที่บ้าน ฉันจะไม่มาตามนะ อย่าให้ฉันมาตามเพราะไม่อย่างนั้น มีเรื่องแน่”

ว่าแล้วครูก็หันมาลูบไหล่เขาเบาๆ

“โมก...ไปนอนพักนะหนูนะ ไปนอนไป วันนี้ไปโรงเรียนไม่ได้ก็ไม่ต้องไป เอาไว้ให้หน้าตาหายดี ค่อยไปนะ”

โมกหันกลับ เดินเข้าบ้าน และเริ่มรับรู้ถึงความหิว เขาจึงเดินเลยไป
หลังบ้าน และแวะเข้าห้องน้ำ

กระจกเงาบานเล็กๆ ที่หน้าประตูสะท้อนเงาตัวเองให้เห็น

โมกถึงกับย่นต๊ะลิ้ง เพราะมันทั้งบวม ทั้งปูดที่โหนกแก้ม ใต้ตาและ
มุมปาก

* * *

หญิงวัยกลางคนเงยหน้าจากโต๊ะครูกลางห้องเมื่อเห็นพ่อของโมกเดิน
เข้ามา

เธอนิ่งพิงใจชายร่างบางผิวขาวหน้าตาหล่อเหลา หากแต่บัดนี้แลดูทรุด
โทรมอยู่แหวหนึ่งก่อนจะบอกเสียงเรียบ

“ยกแก้อ้อมาเลยพูน มาคุยกันหน่อย”

อดีตลูกศิษย์รุ่นแรกๆ ที่ครูเฉลิมศรีมาสอนที่โรงเรียนนี้หันไปลากแก้อ้อไม้
ตัวเล็กของนักเรียนมา แล้วทรุดนั่งเงียบๆ

ห้องเรียนนี้ยังเหมือนห้องเรียนเดิมๆ ทุกอย่าง กระดานดำยังอยู่ที่เดิม
และท้ายห้องมีโต๊ะยาวๆ อยู่ตัวหนึ่ง ครูจะวางหนังสือข่าวของจุ๊กจิกไว้ บัดนี้
มันก็ยังมิอยู่ แต่เพิ่มตู้เตี้ยๆ มาหลายใบ จะเรียกได้ว่าตู้เตี้ยพวกนั้นตั้งอยู่เกือบ
รอบห้องก็ว่าได้ มันเป็นตู้มีชั้นอยู่ข้างในสามชั้น ไม่มีประตูปิด คงเปิดโล่งไว้
ให้เห็นว่าข้างในมีหนังสือ มีอุปกรณ์การเรียนการเล่น เก็บไว้อย่างเป็นระเบียบ
แม้กระทั่งฝารองนอน และหมอนใบเล็กๆ ของเด็กนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ครูก็จัด
ใส่ตะกร้าโปร่ง และวางบนชั้นไว้อย่างเรียบร้อย

เวลานี้โรงเรียนเลิกแล้ว ห้องเรียนจึงว่างเปล่า ไม่มีเด็กหลงเหลืออยู่
แล้ว

“พูน...” เสียงครูเรียก

ชายผิวขาวหันมาสบตา

“ทำไมต้องตีลูกขนาดนั้น ไม่สงสารบ้างหรือ ก็อ้อ...ลูกเราไม่เหมือนคนอื่น
อื่น ครูเห็นยังตกใจเลย หน้าตาซ้ำบวมไปหมด”

ไม่มีคำตอบ มีแต่ความเงียบ